

För mer information om rollspelet Noir.
Vänligen besök: www.noir.nu

Huvudstaden

Sandukar är en väldig miljonstad som innehåller allt från majestätiska skyskrapor till arbetarkvarter med sotiga tegelbyggnader så långt ögat kan nå. Stadsdelarnas utseende varierar beroende ursprung och på vilka som lever där. I detta myller av arkitektoniska stilar, historiska byggnader och samhällsklasser lever folket under Statens evigt vakande blick.

Sandukar – Imperiets hjärta

Sandukar ligger på en ö vid Kopparflodens utlopp. Öster om staden finns det stora varvsbyggnader och militärförläggningar. Ön ligger närmare den norra stranden och från ön går det tre broar in till fastlandet. En av dessa är endast avsedd för tågtrafik. Större delen av hamnområdet ligger utanför murarna och här finns stora soptippar och kåkstäder där hemlösa lever på att leta igenom soporna och äta av resterna.

Stadens karaktär förändras med årets cykler. Vintrarna är hårda, kalla och stränga med massiv nederbörd och temperaturer som kryper ned mot minus 20 °C eller kallare i de isande vindarna från Oljehavet. Många ser vintern som en reningens tid, då de hemlösa fryser ihjäl och stadens slitna fasader och sopor döljs av den gråvita snön. Vinterns kontrast är den korta men mycket varma sommaren, då det under ett fåtal veckor blir mycket hett, med en medeltemperatur på över 30 °C, vilken får luften att dallra i den nästan vindstilla staden. Mellan dessa två motpoler finns den långa våren och hösten, som båda är svala och mycket regniga.

Sandukar liknar ingen annan stad i Imperiet då den är cirkelrund och omgiven av en över tjugo meter hög mur av svärtad basaltaktig sten. Sju portar anpassade för bilar, tåg och människor leder ut/in genom muren. Säkerheten vid dessa slussar är rigorös, med kontroll av identifikationspapper, frakttillstånd och passersedlar, och väntetiden för att komma in eller ut ur staden är ofta lång.

Precis innanför muren rinner den första kanalen, som kallas Vallgraven. Den är hundra meter bred och fylld med mörkt, sörjigt vatten. Över kanalen leder sju broar, en till varje port. Vallgraven är sammankopplad med de övriga kanalerna i staden i ett underligt geometriskt mönster som skiljer stadens områden från varandra. Kanalerna används till viss del för att transportera material inom staden på väldiga pråmar. Kollektiva transporter mellan stadsdelarna finns i form av färjor. Kanalsystemet är även platsen där reningsverken tömmer avloppsvattnet.

För mer information om rollspelet Noir.
Vänligen besök: www.noir.nu

Kanalerna är 100 meter breda och djupa och vattnet regleras med dammar och slussar i de områden där terrängen är alltför kuperad. Om man står vid kanalkanten kan man ha ett lodrätt stup tjugo meter ned innan vattenytan tar sin början. Vattnet kommer från Kopparfloden och färdas genom de olika stadsområdena innan det störtar ned i djupet i innerstadens mitt.

Sandukars arkitektur är varierad och på sina ställen nästan galen i sitt utförande då den visar på många olika viljor och en lång historia. Man kan finna hundratals år gamla byggnader invid skyskrapor och storslagna fabriks-hallar. I gränder och på torg står arkitektoniska underverk vars ursprung glömts bort sedan länge och var man än vandrar kan man finna platser och ting att förundras över. Ju närmare stadens mitt desto högre blir husen. Skyskrapor sträcker sig hundratals meter upp mot de mörka molnen och på högra järnbroar och viadukter av sten färdas tåg och bilar i en strid ström.

Trots nybyggnationer är det mesta slitet och svårtat, med en aura av uråldrighet omkring sig. Det tycks som om själva staden får kopparstatyerna att ärga, fasaderna att smutsas och metallen att rosta. De mörka fasaderna lyses dock upp av de elektriska ljusen uppförda av de miljontals människor som föds, lever och dör här. Staden är en värld i sig och människorna är delar i dess eviga maskineri.

Administration

Varje stadsdel, eller distrikt, fungerar i det närmaste som en autonom stad, och det är sällan medborgarna behöver lämna den, annat är för jobbpending om de arbetar i Maskinstäderna eller i andra stadsdelar.

Staten har filialer till myndigheterna utspridda i varje distrikt för att ge befolkningen större service i vardagliga aktiviteter. Administrationen av varje stadsdel styrs av respektive stadsdirektör och hans/hennes underlydande på stadskontoret. Varje stadsdelsadministration kontrolleras av ministerierna och kabinettet, i en komplicerad och ologisk väv av förordningar, regler, normer, praxis och lagar.

Polishusen, som styrs av polisdirektörerna, har lokala kvarterspoliskontor för att komma medborgarna nära. I varje stadsdel finns ett polishögkvarter som utgör huvudkontor för all polisverksamhet i stadsdelen samt fungerar som administrativ samordningsenhet mot de övriga stadsdelarna och Staten.

Statssjukhuset utgör knutpunkt för allvarligare vårdinsatser och för administrationen, vilken leds av hälsodirektören. Under statssjukhuset finns ett antal kliniker – vårdcentraler som skall klara av det mesta av den vardagliga vård medborgarna behöver. Utan medborgarlicens får man ingen vård.

Distriktens domstolar prövar, och dömer i, alla ärenden som inte anses vara statsfientliga. Domstolarnas soldater är distriktsrättsskiparna och deras biträden, vilka ansvarar för åtal och agerar åklagare i rätten.

Statens undersåtar måste kunna sköta sina arbeten och samtidigt klara av sina åtaganden gentemot vänner och familj, annars blir många drabbade. Därför uppmuntras medborgarna att rapportera utmattade eller deprimerade vänner, kollegor och familjemedlemmar till Staten, som då bistår med rådgivning och hjälp för att individen skall finna det ledsagande ljuset igen. Sanningsministeriet har speciella kontor för den här typen av ärenden, där tillmötesgående tjänstemän snabbt och diskret kan hjälpa oroliga närstående och sköta det praktiska när det gäller inhämtande av, och samtal med, patienten.

Kontoret för angiveri är en känd, hatad och fruktad plats. Att se en vän eller familjemedlem gå in i byggnaden kan få den mest kallhamrade att svettas. Ofta ligger kontoret nära stadsdelens polishögkvarter för att underlätta de tillfällen då snabb inhämtning av en misstänkt måste ske. Kontorets löfte om att angivelser som leder till lyckat omhändertagande kan ge angivaren medborgarskap för med sig att många desperata utslagna, härjade flyktingar och okända skvallrar på sina bröder och systrar i hopp om att få en plats i Statens armar och på så sätt börja nya liv. Denna typ av förräderi, som det brukar uppfattas, ses som den lägsta typen av agerande en icke-medborgare kan ägna sig åt. Information om Kontorets existens proklameras med frenesi i Sanningsministeriets tryckpressar och högtalarbilar.

Stadens områden

Sandukar har ett flertal olika områden som alla är tydligt åtskilda av kanalerna. Områdena blir till egna städer då faciliteter och förutsättningar finns för att de flesta aldrig ska behöva lämna den egna stadsdelen.

Innerstaden

I mitten av Sandukar ligger det som är Imperiets själ och hjärta innanför den mörka och olycksbådande innerkanalen som slutar sin färd i stadens absoluta mitt. Här finner man Imperiekabinettet, Statens ministerier, återernas ståtliga byggnationer, de finaste hotellen och restauranterna samt de viktigaste byråkratiska institutionerna. Våldiga skyskrapor i stål, sten och glas sträcker sig upp mot himlavalvet – vissa tycks vara så uråldriga att de växt fram ur själva berggrunden. Gångbroar leder mellan skyskraporna, hundratals meter ovanför markytan. Zeppelinarna glider mellan byggnaderna och kastar sina avlånga skuggor ned på de slingrande avenyerna.

De sju tornen

Sandukar är en stad vars urbana geografi är olik någon annan. Förutom den runda formen, de djupa kanalerna och de höga murarna så urskiljer sig den även på ett ytterligare sätt. Sju stycken torn, högre än skyskraporna, reser sig upp ur staden på olika, till synes, slumpaktiga platser.

Tornen är av samma svarta basaltaktiga sten som murarna och har väldiga portar vid sin bas, portar som aldrig öppnas. De är till synes helt övergivna men om man är i dess närhet så kan man ibland höra ljudet av maskiner inifrån dem. Tornens ursprung och funktion är okänt.

Sedan en konflikt i den fallna staden är numera ett av tornen raserat och dess brutna fasad sträcker sig taggig upp över ruinlandskapet.

På andra platser i stadens mitt ligger stora ålderdomliga gods och palats bakom murar och järnstaket. Längs de väl underhållna gatorna färdas man i taxi eller med privatchaufför.

Statens närvaro är mycket stark – överallt kan man se beväpnade gardessoldater, säkerhetspolis och uniformerade medlemmar ur ordningsmakten. Det är inte ovanligt att dessa kräver att få se ens medborgarlicens och eventuella passersedlar vid slumpmässiga inspektioner. Dignitärer och Statens högre tjänare åtföljs av civilklädda väktare ständigt beredda på attentat från fienden eller subversiva element. Ättopersonligheter reser sällan utan en kortge av livvakter, assistenter och uppassare.

I Innerstadens centrum jäser kommersen och ränspelelen. På invigningar, galor och baler frottar sig förmögna släkter med nyrika, traditioner möter uppkomlingar, allt bakom stela leenden och inställsamma nickningar. Pengar, varor, information, skandaler och bevis byter ägare, cirkulerar och manar till maktspel.

Den byråkratiska processen är en koloss på lerfötter och byråkraternas förmår sällan verkställa de regler och förordningar de själva har satt upp för att skydda Staten och dess undersåtar. Bakom de pustade fasaderna och de grinande skulpturerna finner man kalkylerande, hänsynslösa individer som inte drar sig för något om det gäller att nå makt, framgång, berömmelse och/eller rikedom. Slipade mäklare, förmögna bankirer, mäktiga magnater och arroganta pampar möter strikta byrådirektörer, hårda ministrar, högvördiga ättopersonligheter och karismatiska stjärnor från filmens, musikens eller sportens värld, i en kamp om uppmärksamhet och övertag. I Innerstaden råder alltid ett lättantändligt lugn, en storm som lurpassar på nästa drag.

Den fria staden

Majoriteten av Sandukars invånare har sin boning utanför innerkanalen. Av medborgarna kallas ofta den delen av staden för Den fria staden, då känslan av kontroll och bevakning är sekundär bland vardagsproblemen. Att ibland besöka något av stadsadministrationens kontor ses som ett nödvändigt ont. Folket tillåts leva sina liv, arbeta för brödfödan och starta företag. Misären märks men de flesta orkar inte bry sig. Anslagstavlor och radioprogram ekar budskapen från Sanningsministeriet om och om igen.

Folk får arbeta hårt för att överleva och korruption finns på alla nivåer, hos allt från poliskonstaplar till byråkrater. Ätterna styr indirekt de mest lönsamma verksamheterna och kriminella ligor kämpar mot varandra i den undre världen. De många stadsdelarna har olika bakgrund och kultur vilket får dem att samverka i ett gytter av upplevelser, traditioner och utsikter. En smältdegel av folk från hela riket – vissa med hopp i blick, andra med en blick som sedan länge är död.

Den fria staden är ett område som inrymmer många olika sorters stadsdelar – alltifrån rika, välvårdade villakvarter med vackra parker till smutsiga, nedgångna arbetargetton där desperation bubblar under ytan. Klass- och rasskillnaderna är ofta ytterst påtagliga och avundsjuka och maktlust föds när fattiga går sida vid sida med rika, flyktingar jämte de som alltid bott i staden. Det är

en sann smältdegel där alla facetter av samhället möts. När vägarna korsas och kontrasterna blir för stora riskerar gnistan att tändas, med våld, misshandel eller död till följd, allt under den eviga stadens överinseende.

Längs de otaliga gatorna ligger små affärer, närbutiker och hantverksbodar hopträngda sida vid sida, vid tunnelbanedgångarna står tidningsständer där försäljarna ropar ut dagens nyheter och på rökiga barer och restauranter förs uttömmande samtal i alkoholens dimmor. På ölkafeer språkar knegarna över en sejdel innan det är dags att bege sig hemåt. De många restaurangerna kan vara allt från sjaskiga hak där matens innehåll är tveksamt till luxuösa inrättningar där strama kypare serverar tilltalande måltider på skinande silverbrickor. I gränderna finns ingångar till hemliga klubbar och suspekta affärslokaler. Vid torg och centrum står Statens service till buds jämte storslagna arkader och varuhus fulla av välklädda krämare som när gången säljer sina varor till lystna kunder.

Nöjena sträcker sig från smäktande operetter och mäktiga teaterskådespel för de rikare till knastriga biograffilmer och blodiga boxningsmatcher för de fattigare. Att gå på lokal och äta, dricka och dansa är uppskattade nöjen, och klubbarna lockar med underhållning i form av allt från trick av skickliga trollkonstnärer och vän skönsång av begåvade sångerskor till burleska kabaréer med lustiga och erotiska skådespel.

Såväl i den nyrika, nyfikna medelklassen som i den konservativa, uttråkade överklassen frodas intresset för det okända, det kittlande främmande. Enskilda seanser med medium, och gruppritualer bakom fördragna gardiner efter utsökta middagar med kaffe och konjak är vanliga, om än hemliga, upplevelser. Utforskandet av det förgångna, sökandet efter betydelse och mening, kommunikationen mellan levande och döda, spiritism, spådomskonst, klärvoajans, astrologi, teosofi, telepati och liknande ockulta, och av Staten synnerligen förbjudna, företeelser ökar stadigt i popularitet i Sandukar i synnerhet och i Imperiet i allmänhet. När de styrande saknar svaren på frågorna de upplysta ställer skapas en utmärkt grogrund för den här typen av experimenterande. Det ger också upphov till problemet med bedragare och charlataner som utnyttjar den vilsna människans behov av att tro på något, att finna meningen med sin existens och sin roll i universum.

Samma klientel som kan ses ägna sig åt utforskandet av det ockulta är ofta de som startar arkeologiska expeditioner till, och utgrävningar i, de otillgängligaste av Imperiets vildmarker. Speciellt i landet Madrostav men även i österlig riktning finns gott om lämningar från forntiden. Den som finner gamla artefakter eller resterna av en stad eller kanske ett tempel blir omedelbart berömd och inbjuden till galorna och festerna i överklassens balsalar. En plats på ett prestigefullt museum garanterar en plats i societeten. Kan fynden säljas till privata samlare blir utforskaren ofta förmögen på kuppen. Ofta sker expeditionerna i hemlighet och konkurrensen är stor mellan de olika initiativtagarna. I expeditionernas spår följer vakter, bildade, bärare och annan arbetskraft så ofta är det mycket kostsamma och riskfyllda företag som företas runt om i Imperiet. Skulle man ha oturen att finna resterna av något Staten anser vara förbjudet riskerar man att omhändertas eller fångas.

Jag fick en gång frågan: "Vad är du för en människa?", av en man jag just skulle skjuta i huvudet. Han halvlåg mot en vägg och sluddrade mellan svullna läppar och avslagna tänder, hans flackande blick var fylld av smärta och tårfylld självömkan. Hans dyra skjorta var nedsölad med blod och smuts, hans pomadaglänsande hår hade kastats fram i pannan och hela hans person utgjorde en ömklig syn.

Det är knappast första gången en dödsdömd höjer ett anklagande finger mot sin bödel, det är alltid förloraren som skriker om orättvisa.

"Vad är du själv?", hade jag kunnat fråga tillbaka, men varför skulle jag göra det? Jag visste mycket väl vad han var. Jag vet det mesta om folket i de kriminella kretsarna i det skift jag arbetar i. Jag kände väl till vilken hänsynslös bedragare killen var, han hade byggt en förmögenhet på bekostnad av mindre lyckligt lottade. Hur många liv hade han inte störtat i ruin för att själv fylla sina fickor.

Den här gången hade han dock trampat in på fel mark. Klarence Gieger har inte byggt sitt imperium genom att låta sig utmanövreras ostraftat.

Jag avslutade jobbet utan ett ord.

Nog för att jag har ställt mig själv frågan många gånger. Varje man med ett uns självinsikt måste ibland betrakta sin person från ett yttre perspektiv. Jag vet ganska väl vem, och vad, jag är. Jag kan inte ge sken av att vara en mjuk och vänskaplig person, men jag tycker själv att jag har ett gott hjärta, långt innanför fasaden av sten.

Mitt namn är Haner Cerkasz Donercu, men ingen känner mig som något annat än Donner. De senaste femton åren har jag varit i Giegers tjänst och följt honom som en skugga. När han säger "sitt" så sitter jag, när han säger "bit" så biter jag. Det har blivit en hel del bitande. Jag har begravt fler obekväma element än jag kan minnas, jag har spillt mycket blod – både med kulor och

med knyttnävar. Det har hänt att jag hantarat kvinnor, om än motvilligt, men barn har jag aldrig rört. Även jag har mina principer.

Chefen talar aldrig till mig annat än i kommandon och jag svarar sällan ens med ord. Han vet vid det här laget att hans order blir utförda utan frågor. Jag tror inte han ser mig som något annat än en stor, dum, känslolokall vakthund. Frågan är om någon ser mig som något annat. Det gör mig detsamma.

Gieger betalar huftsat för mina tjänster. Inte tillräckligt för att jag ska kunna dra mig tillbaka – han är inte dum i huvudet – men nog för att jag ska kunna unna mig ett visst mått av lux i min tillvaro. Jag har en liten takvåning i ett medelklassområde där jag har skapat mig en tillflykt, helt avskuren från min vardag. Någon dag i veckan är jag fri att skärma av mig från avskrädet därute, och finna ro i min egen värld. Det är en avskalad miljö, några stora, enkelt möblerade rum med ljusa väggar och mörka bjälkar i taket. Mjukt, stillsamt ljus silar in genom små takfönster och återkastas behagfullt i höga, antika speglar. Ljudet från staden når oftast inte upp hit, för det mesta är tystnaden påtaglig.

Klara sveper ljudlöst förbi mig där jag sitter i min favoritfåtölj, med en bok under armen och ett svalt leende som flyktigt lyser upp hennes melankoliska drag. Hon gör inte mycket väsen av sig, min kvinna, och få skulle nog förstå vad vi ser hos varandra, men hon är en av de få människor jag träffat som ger mig ro. ...och musiken – musiken ger mig ro.

Den är min enda passion, det enda som får mitt sinne i balans, som rör mig till tårar. Dessa ljud som stiger från grammofoonens strupe smeker mig, tröstande, lugnande, längtande, drömmande. Violiner som talar om vemod, liv och död, gryningsljus och växlande årstider. Allt omfattar den, allt uttrycker den, musiken.

Kompositörer och virtuoser är de sanna hjältarna, de som ger mitt liv sina gyllene ögonblick. Kowin, Beratalinde och Pavlov – ah, Pavlov, violinisten, virtuosen över dem

alla. Många gånger har mina ögon tårats vid tonerna från hans musik. Jag värderar inte tusen människoliv högre än ett av hans stycken.

Hans dans över strängarna för mig till en annan värld, en privat och undanskymd plats, där mina tankar flyter klart som det klaraste vatten, och ett starkt ljus strålar himmelskt även över en mördares blodddrypande själ.

Det finns fler, men Pavlov är en gud.

Jag lägger på en av hans inspelningar och lutar mig tillbaka med ett långt andetag.

Satan – telefonen ringer. Jag hatar att bli störd vid sådana här tillfällen, men jag vet att det gäller jobb. Ingen ringer hit förutom Gieger, eller möjligtvis hans fru, Janella. Det är Janella den här gången.

Jag kysser Klara och sätter mig i bilen. Det tar mindre än en timme att köra till Giegers residens. Det ingår i yrket att vara chaufför, största delen av tiden går åt till att eskortera någon i paret fram och tillbaka mellan olika affärsmöten och nöjeställningar. Jag har alltid dåliga förningar när det gäller Janella. Hon är en vacker kvinna i trettiofem-årsåldern, intelligent, högdragen och van vid omedelbar åtljudnad. Att lyda är mitt jobb, men det senaste året har jag fått betänkligheter, det råder ingen tvekan om att hon har skaffat sig en älskare.

Vem hon knullar skiter jag fullkomligt i, men jag har funderat mycket på vad som skulle hända om Klarence fick reda på att jag skjutsat hans fru till hemliga möten utan att underrätta honom. Klarence Gieger tycker om att veta saker. Faktum är att han blir fullkomligt ursinnig om saker pågår bakom hans rygg.

Det skulle helt klart vara skadligt för vår relation om han fick veta att jag kände till saker om hans fru som han inte själv vet.

Problemet är att Janella är en sån bakslug jävla satmara. Hon har mer än en gång antytt att hon kan ställa mig i dålig dager om jag inte kan hålla mun. Jag är angelägen att hålla mitt anseende uppe hos Klarence Gieger. Därför håller jag mun. Än så länge.